ชื่อวิทยานิพนธ์ บทความเชิงวิจารณ์ในคอลับน์ "งานเป็นเงา" ของ'ลำแข'

ในหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ปี พ.ศ. 2542

ผู้เขียน

นางสาวนงค์ลักษณ์ เนตรทัศน์

สาขาวิชา

ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร

ปีการศึกษา

2546

บทกัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเนื้อหาและแนวคิด กลวิธีการนำเสนอเนื้อหา ด้านการตั้งชื่อเรื่อง การเขียนความนำ เนื้อเรื่องและบทสรุป และศึกษาการใช้ภาษาในด้านระดับภาษา การใช้คำ การเรียบเรียงประโยค การย่อหน้า โวหารภาพพจน์และน้ำเสียงในคอลัมน์ "งานเป็นเงา" ของ 'ลำแข' ซึ่งตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ปี พ.ศ. 2542 รวม 200 บทความ ผลการศึกษา ปรากฏดังนี้

เนื้อหาและแนวคิดของบทความสามารถจัดกลุ่มได้ 3 ประเภท ได้แก่ 1) สื่อสารมวลชน 2) งานศิลปะ 3) บุคคลในสังคม ในกลุ่มแรกวิจารณ์สื่อสารมวลชน เพื่อกระตุ้นให้ผู้สร้างงานและ บุคลากรค้านนี้พัฒนาความรู้ ความสามารถและใช้ความคิดอย่างสร้างสรรค์ เพื่อให้งานมีคุณภาพ มากขึ้น โดยต้องตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อส่วนรวม และคำนึงถึงภูมิปัญญาไทยและเอกลักษณ์ ของชาติ ในกลุ่มงานศิลปะ แสดงทัศนะชื่นชมในความงาม ความมีเอกลักษณ์ของงานคนตรี เพลงไทย และจิตรกรรมไทย ซึ่งมีคุณค่าควรแก่การสืบทอดและสนับสนุน โดยชี้ว่า งานศิลปะที่ดีควรให้คุณค่า ด้านความงาม ความบันเทิงใจ ความมีแก่นสารสาระและให้ประโยชน์ด้านความคิดสร้างสรรค์ ในขณะ ที่ผู้เสพงานศิลปะจำเป็นต้องรู้เท่าทันสื่อ เลือกเสพงานที่มีคุณภาพ โดยใช้วิจารณญาณในการเลือกชม งาน และช่วยกันชี้แนะเยาวชน เพื่อไม่ให้ตกเป็นเหยื่อของสื่อ ส่วนบทความประเภทที่สาม วิจารณ์ ค่านิยมที่เปลี่ยนไปของคนในสังคม โดยเฉพาะเยาวชนที่หมกมุ่นกับวัตถุและการแต่งกายตามสมัย นิยมมากจนเกินไป ควรที่ครอบครัวและสังคมจะช่วยกันดูแลเอาใจใส่ให้มากยิ่งขึ้น

การศึกษากลวิธีการนำเสนอ พบว่าการตั้งชื่อเรื่อง การเขียนความน้ำ เนื้อเรื่องและบทสรุป ไม่ได้ยึดกลวิธีใดวิธีหนึ่งโดยเฉพาะ มักยึดหลักการเขียนเพื่อให้เรื่องมีความโดดเด่น มีน้ำหนักน่า เชื่อถือและผู้อ่านสามารถจับประเด็นโด้ การเขียนเนื้อเรื่องผู้เขียนใช้การแสดงความคิดเห็นวิพากษ์ วิจารณ์ โดยมีข้อมูลหรือเหตุผลประกอบ โดยเฉพาะในการปิดเรื่องจะเน้นย้ำความเห็นให้หนักแน่น นิยมตั้งคำถามทิ้งท้ายให้ผู้อ่านคิด และเรียกร้องขอความร่วมมือ การศึกษาการใช้ภาษา พบว่า ระดับภาษาที่ใช้ในบทความ ส่วนใหญ่เป็นภาษาปากและภาษา
กึ่งแบบแผน ผู้เขียนมักใช้ภาษาปากในการแสดงความรู้สึก และแสดงความคิดเห็นเพื่อให้เกิดความเป็น
กันเองและชวนให้ผู้อ่านกิดพิจารณา ส่วนภาษากึ่งแบบแผนใช้เพื่อแสดงความคิด และนำเสนอเนื้อหา
สาระข้อเท็จจริง การใช้คำ ใช้คำซ้ำเพื่อเน้นย้ำให้ได้ความหมายที่ชัดเจน หนักแน่นขึ้น คำซ้อนใช้เพื่อ
เน้นความหมายและเพิ่มน้ำหนักของคำ คำสแลงใช้เพื่อสร้างความเข้มข้นในการสื่อความหมาย คำอื่มที่
นิยมใช้กือ คำอื่มจากภาษาอังกฤษ การเรียบเรียงประโยคทั้งประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยค
กำสั่งและประโยคขอร้องหรือชักชวน พบว่าใช้ได้อย่างเหมาะสมกับเนื้อหา สามารถสื่อความหมายให้
ผู้อ่านเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้เขียนได้อย่างขัดเจน การย่อหน้า นิยมย่อหน้าบ่อยครั้งเพื่อเน้นย้ำความและ
กระตุ้นความคิดของผู้อ่าน โวหารภาพพจน์ที่พบ ได้แก่ โวหารอุปมา อุปลักษณ์ อุปนัย ปฏิปุจฉาหรือ
โวหารคำถาม คำพังเพยและสุภาษิต อติพจน์ และบุคลาชิษฐาน การใช้โวหารเพื่อสร้างภาพในใจแก่
ผู้อ่านช่วยให้เกิดความเข้าใจบทความชัดเจนยิ่งขึ้น น้ำเสียงที่ปรากฏในบทความ ได้แก่ น้ำเสียงถากถาง
ประชดประชันและยกย่องสรรเสริญ ผู้เขียนมักนำมาใช้ในส่วนท้ายของบทความ เพื่อเสริมให้การเสนอ
แนวคิดมีความเข้าข้น และกระตุ้นให้ผู้อ่านคิด

Thesis Title:

Critiques in the Column "Ngan Pen Ngao" by 'Lamkhae' (Pseudonym)

in the Matichon Daily Newspaper in 1999

Author:

Miss Nonglux Netthas

Major Program:

Thai Language for Communication

Academic Year:

2003

Abstract

This thesis aimed at studying 200 articles written by 'Lamkhae' (Pseudonym) as appeared under the column "Ngan Pen Ngao" (Work as a Reflection)) in the daily newspaper 'Matichon' in 1999. The study focused on the contents, views, and presentation techniques in terms of titles, introductions, bodies, and conclusions. Language uses were as well studied in terms of language styles, diction, sentence patterns, paragraphing, figures of speech, and tones. The findings were as follows:

The contents of the articles studied could be classified into three categories: 1) mass communication, 2) art, and 3) people in the society. The contents in the first category consisted of criticism of the mass medias in order to urge the authors and people concerned to improve their potentials and become more creative so as to produce more qualified works. Authors were also reminded to be aware of their responsibilities to the public and be concerned with Thai wisdoms as well as the national identities. Regarding art, Lamkhae appreciated the beauties and uniqueness of Thai music, songs and fine art. The author viewed that good art works should be valued in terms of their beauty, entertaining values, essence, and enhancement for creativity. These were worth to be passed on and promoted. At the same time, art consumers should be media literacy, consume only qualified works by being critical, making judgment in selecting works of art, and give good advices to the younger generation not to become victims of the medias. The contents in the third category were criticism on changing Thai values; especially those about adolescents who had become more materialistic and too fashionable. Lamkhae urged their families and the society to take better care of the teenagers.

Regarding presentation techniques, it was found that titles, introductions, bodies, and conclusions were not stuck to any particular styles. They rather served to highlight the main ideas, make the story believable, and help the readers easily identify the main thoughts. In the bodies, the author made criticism by referring to the information or reasons to support his ideas. In closing the articles, Lamkhae would stress on the ideas earlier mentioned by leaving the readers with questions to be considered and requesting cooperation.

Concerning the levels of the style of language used, most of them were colloquial style and semi-formal style. The colloquial one was used to express the columnist's feelings or opinions in an intimacy way while invoking the readers to ponder. Semi-formal style of language, on the other hand, was used to present information that were facts. Reduplicated words were used to clarify the meanings, and semantic doublets to stress the meanings of the words. Likewise, slang were used to create strong senses of meanings to the sentences. Most of the loan words were from English. In addition, the sentence patterns which were declaratives, interrogatives, imperatives, and requests or persuasives were appropriately used to their contents and could precisely convey the author's purposes. Frequent indentations were used in order to stress the writer's ideas and to activate readers' thoughts. Figures of speech found consisted of simile, metaphor, innuendo, rhetorical question, locution and proverb, hyperbole, and personification. They helped create vivid figures in the readers' minds and precise understandings of the articles. As for the tones found in the articles studied, they consisted of sarcasm and praises which were normally found at the ends of the articles in order to make the writer's ideas strong and provoke thoughts in the readers.